

שבועות אחרי התקרית לנסיעה שהיתה מתוכננת, לדבריה, עוד לפני הפרשה עם אלוגי. היא שהתה באירופה למעלה מחור דש וחזרה לארץ, אך לא לשארם אלא לקיריית-מלאכי. העיר בה מתגוררת אמה.

כיום מתגוררת סילביה יחד עם בנה בן ה-5 בדירה הסמוכה לדירת אמה, כשהיא טוענת: „אני את שארם לא רוצה לזכור יותר! אני נשארה בקיריית-מלאכי“ ייתכן שהפרשה היתה מסתיימת בכך, לולא צירוף נסיבות מזור שעורר גל של שמועות מרושעות. שבועות מיספר אחרי התקרית באופירה לקה אלוגי בהתקף-לב, אישפו למשך שלושה שבועות בבית-החולים ביילינסון.

כדור-שלג

מתגלגל

ל שונות רעות החלו מרכלות כאילו קיים קשר בין התקף-הלב לבין התלול-נה נגד אלוגי — דבר שהיה משולל כל בסיס. השמועות הגיעו עד למיסדר-נות הכנסת, ואף לארזניה של שולמית אלוגי, אשתו של ראובן. היא שמעה את הגירסה כאילו נתקף אלוגי בהתקף-לב שעה שניסה להתעלס עם דיילת של ארקיע. מובן שהיא פרצה בצחוק, שכן היא היתה עדה להתקף אותו קיבל בעלה בביתם — בצריף-העץ השודי בכפר-שמריהו, אליו עברו להתגורר לפני 24 שנים, ב-מיסגרת התנועה „מן העיר אל הכפר“.

השרה-לשעבר גם שמעה כאילו היתה זו היא שנפגשה עם סילביה עמר, ושלחה אותה לחו"ל כדי שלא לסכן את בעלה. גם זו היתה שמועה מצוה מן האצבע. שכן מנהיגת יעד לא נפגשה מעולם עם סילביה, ולא ראתה אותה מימיה.

מאז התקרית באופירה הלפו המישה חודשים. אלוגי החלים וחזר לעבודתו ב-מינהל מרש"ל, כשהשמועות ממשיכות ל-התגלגל ככדור-שלג הולך וגדל. לא היתה כל אפשרות להתגונן נגדו, שכן איש לא פירסם דבר ולא אמר דבר מפורש. אבל הוא היה נחוש בהחלטתו: „בעניין הזה אני הולך עד הסוף“.

אלוגי הסביר לה כי הוועדה, המחלקת את השיכונים, תתכנס בעוד שבועיים, וקרוב לוודאי שתאשר להם את קבלת ה-שיכון.

„שבועיים זה הרבה זמן“, אמרה סיל-ביה, „אנחנו צריכים דירה מיד. אין לי איפה לשים את הילד“.

אלוגי ניסה ללכת לקראתה. ברשות מינהל מרש"ל נמצאות כמה דירות המ-יועדות לרווקים. דירות קטנות אלה, בנות חדר אחד, אינן מיועדות לחלוקה באמ-צעות ועדת-השיכון. המינהל רשאי להע-ניק זכות-דיור בהן. אלוגי הבטיח לברר אם יש דירת-רווקים פנויה, ואז למסור אותה לאריאלי ולסילביה, עד שתאושר בקשתם לשיכון בדירת-מישפחה. סילביה הסכימה, אבל התעקשה: „אני רוצה את הדירה עכשיו“.

אך אלוגי לא ידע אם יש דירה פנויה, הוא הציע לסילביה לחזור למחרת ול-קבל תשובה. „אני רוצה תשובה היום“ התעקשה. „מחר בבוקר אני ססה לצפון“.

כפי שאירע בעבר, באותם יומיים ב-שבוע שבהם שוהים אנשי המינהל ב-אופירה, הם עובדים עד השעות הקטנות של הלילה. לפיכך הציע אלוגי לסילביה, אם הזמן דוחק לה, לחזור למישרד ב-שעה 11.00 בלילה. עד אז הבטיח לברר עבורה אם יש דירת-רווקים פנויה.

סילביה תפסה את אלוגי בדרכו למישרד, כמה דקות לפני השעה 11 בלילה. הוא סיפר לה כי גילה, לצערו, שכל דירת-הרווקים תפוסות, וכי יהיה עליה להמ-יך מיספר שבועות עד שתאושר בקשתה לשיכון על-ידי הוועדה. סילביה סירבה להשלים. „זה לא נכון“ צעקה, „אם אתה רוצה, אתה יכול לתת לי דירה! אני לא אעזוב אותך עד שאקבל דירה!“.

אלוגי ניסה להמוק מפניה. במקום ללכת למישרד, הלך לחדרו שבקאראואן במחנה העובדים הממשלתי. סילביה לא הניחה לו.

זאת

יוסי יואי

סיפר ראובן אלוגי: „היא הקימה צע-קת ומנעה ממני להיכנס למישרד. ניסיתי להתחמק ממנה והלכתי לכיוון חדרי שב-קאראואן. היא רדפה אחרי בצעקות וב-אימים. לא הספקתי להיכנס לחדר והיא נכנסה בעקבותי. דרשתי ממנה לצאת — אבל היא נשארה שם בניגוד לרצוני, כי שתי דקות. אחרי-כך יצאה ונעלמה.“

מסתבר כי היא עשתה דרכה ישר לנקו-דת המיטרה המקומית, שם תבעה מה-שוטר התורן לרשום את תלונתה. ככל הי-נראה הרעיון להתלונן במיטרה לא היה שלה. שכן, כפי שסיפרה סילביה עמר אחרי-כך, היא לא באה אל מחנה-העובדים בשעה 11 בלילה לבדה. לדבריה, היה זה אחיו של חיים אריאלי שהסיע אותה ב-מכוניתו כדי למצוא את אלוגי ולקבל ממנו תשובה לבקשתה.

שעה אחרי שהסתלקה, הופיע במקום סמל-המיטרה, כשבידו תלונתה של סיל-ביה כי ראובן אלוגי ניסה לבצע בגופה מעשה מגונה.

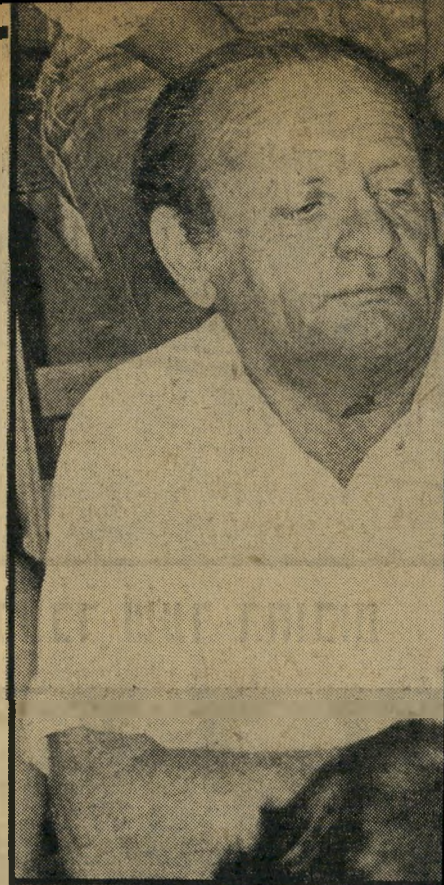
„אני לא

רוצה לזכור!“

ע ל רקע זה בא סירובו של אלוגי למסור עדות במיטרה. אלוגי, אי-שיות ציבורית בזכות עצמו וזכות רעיו-תו, ח"כ שולמית אלוגי, ראה לעצמו פה-י תות-כבוד להתגונן אפילו בפני מה ש-נראה לו כעלילה שפלה.

רק כעבור ימים מיספר, כאשר הגיע לאופירה מפקד המחוז הירומי של הי-מיטרה, תת-ניצב חיים תבורי, הוסדר העניין. תבורי הסביר לאלוגי כי גביית העדות מפיו היא חובתה של המיטרה. בניתיים קבעה יחידת-המיטרה במקום כי תלונתה של סילביה כחבת מעיקרה. עזויות שונות על מעלליה של סילביה בעבר, הביאו את המיטרה לקבל ללא-עירעור את דבריו של אלוגי, כי תלו-נתה נגדו היתה עלילה. לא נפתח גם כל תיק-חקירה בעיקבות התלונה. מה עוד שבינתיים נעלמו עיקבותיה של סילביה. אי-אפשר היה לאתר אותה. שמועות סי-פ-רו כי יצאה לחו"ל.

ואמנם, סילביה נסעה לחו"ל מיספר

החלונה היתה עליה

פידרה

אחת לשבוע, לערך, יורד אלוגי עם צוות מישרדו ליוס-יומיים לאופירה. באחד מביקוריו אלה פנה אליו אריאלי והציע להתפייס. היה בפיו סיפור חדש. לדבריו הוא נפרד מאשתו וממישפחתו, שנשארו בצפון. הוא הכיר צעירה, אס-לילה, ש-עימה הוא חי עתה כבעל ואשה. הצריף של אנד, שבו הוא מתגורר, אינו מתאים למגורי מישפחה. לאור זאת הוא מבקש עתה להכיר בו כבעל-מישפחה, להעניק לו את השיכון המבוקש.

אלוגי הסביר לו כי עליו להגיש בקשה בוועדה. „אנחנו לא פורמאליטים. אנחנו מכירים בוג כזוג גם בלי תעודה מהרב-נות“, אמר. „תוך שבועיים תתכנס הווע-דה, ואני אמליץ לאשר לך דירה.“

עוד באותו יום הופיעה במישרדו של אלוגי בשארם סילביה עמר, תושבת קריית-מלאכי, שעבדה בשארם כמלצרית במי-דן של נמל-התעופה המקומי הקטן. סיל-ביה זכתה להתפרסם לפני כארבע שנים, כאם הצעירה ביותר במדינת-ישראל. היה זה אחרי שהרתה ללדת בהיותה בת 13 וחצי בלבד. האב המאושר היה צעיר אשקלוני בן 16, בשם ג'ו עמר. „לא קיימתי עימו יחסים של ממש“, סיפרה אז סילביה, „אני לא יודעת איך זה קרה שנכנסתי להריון.“

כדי להעניק את שמו לרך הנולד, הסי-כים אז הנער האשקלוני לשאת את סיל-ביה לאשה. הם קיבלו אישורים מבית-המישפט. נישאו כסטילביה היתה בחודש השביעי להריונה. אבל זמן קצר אחרי שילדה סילביה את בנם הל משבר ב-נישואי הוגיה-לדיים, והם נפרדו (הטולס הוא 1801). סילביה גידלה את בנה בדירה קטנה בקרית-מלאכי, סמוך לדירה שבה מתגוררת אמה. היא נאלצה לפרנס את עצמה ואת ילדיה בעבודות שונות, עד שזרדה לשארם, שם הכירה את חיים יואלי ועברה להתגורר עמו.

לא עיקבות פגיתו של אריאלי לאלוגי, שכי-ז אליו גם סילביה. „אני האשה של נורה אריאלי“, הציגה את עצמה, „יש לי זמן בקרית-מלאכי. אתה מוכרח לסדר ידה...“

אמא-ילדה
סילביה עמר ב-גיל ארבע-עשר, רה וחצי, בעת שהיתה כבר אם לתינוק.

בעלה של השרה
ראובן אלוגי לצד אשתו שולמית, בתקופה ש-בה כיהנה כשרה בממשלתו של יצחק רבין. לזוג אלוגי שלושה בנים. שניים מהם משיתים כיום בצה"ל, השלישי הוא תלמיד תיכון.